

Arrest

nr. 277 636 van 20 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X
X
X
X

2. X
enkel als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen
X

X
X
X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X X, X en X, en X, enkel als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X, X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 mei 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 maart 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 oktober 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 30 maart 2022 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.10.2020 werd ingediend door :

C., B. (..) (R.R.: xxx) geboren te Shkoder op (...)1988

+ kinderen:

C., E. (..) (N° R.N. xxx) geboren te Shkoder / Albanië op (...)2007

C., I. (..) (N° R.N. xxx) geboren te Gent / België op (...)2010

C., B. (..) N° R.N. (xxx) geboren te Gent / België op (...)2013

C. (..) (ook gekend als: y. (..)), A. (..) (N° R.N. xxx) geboren te Gent / België op (...)2021

Nationaliteit: Albanië

Adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom mevrouw C. (..) de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mevrouw dient aan te tonen dat het voor haar bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk is, om zich tot de Belgische ambassade in Bulgarije te richten voor het opstarten van een procedure om een machtiging tot verblijf te bekomen in België voor een periode langer dan de visumvrije periode. Met de elementen die worden aangereikt, kunnen we niet besluiten dat er effectief buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

Er wordt oppervlakkig verwezen naar ‘de situatie in Albanië’. Dit is te beknopt om aanvaard te kunnen worden als een buitengewone omstandigheid. De situatie in Albanië die mevrouw persoonlijk zou verhinderen tijdelijk terug te keren dient concreet beschreven te worden.

Mevrouw maakt niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Albanië hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Albanië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel sommige kinderen niet in Albanië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Albanië. Er mag worden van uitgegaan dat mevrouw haar kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat mevrouw nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was.

Er is sprake van een ononderbroken verblijf in België sedert 2009 en dat de kinderen hun leven in België opbouwden. Deze informatie stemt niet overeen met de informatie die we in het dossier terugvinden waarin staat dat het gezin in 2015 vrijwillig het Belgisch grondgebied verliet. Mevrouw werd in 2015 ook gesignaleerd in Italië, Pisa. Er zit weliswaar een huurcontract in het dossier die dateert van 2014, maar dat betekent niet dat het gezin een tijdlang – waarschijnlijk meerdere jaren – buiten het Belgisch grondgebied verbleef. De schoolattesten van de kinderen betreffen de inschrijvingsbewijzen voor het schooljaar 2019 – 2020. Het jongste kind is geboren in 2021 en het op één na jongste kind in 2013 (voordat het gezin in 2015 het Belgische grondgebied verliet). Dat het gezin sedert 2009 ononderbroken in België verblijft, is niet geloofwaardig en kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Bovendien is het opmerkelijk dat mevrouw aangeeft geen procedure te kunnen opstarten via de Belgische ambassade in Bulgarije, terwijl haar echtgenoot in Bulgarije verblijft en er een procedure opstartte teneinde de Bulgaarse nationaliteit te kunnen bekomen. Haar echtgenoot zou er zelfs een zelfstandige zaak hebben, gespecialiseerd in het uitvoeren van renovatiewerken. Dat mevrouw zich niet tot de Belgische ambassade in Bulgarije kan richten, is dan ook niet geloofwaardig. Haar echtgenoot reist heen en terug tussen Bulgarije en België en heeft er ongetwijfeld een vaste verblijfplaats. Indien mijnheer een

zelfstandige zaak in België wenst op te richten, dient hij daartoe eveneens gebruik te maken van de procedure die daarvoor is voorzien en die eveneens via de Belgische ambassade verloopt.

Dat mevrouw in België kan tewerkgesteld worden door de firma (...) N.V. vormt geen bewijs dat mevrouw zich niet tot de Belgische ambassade in Bulgarije kan richten voor een aanvraag om een machtiging tot een langdurig verblijf in België. Dit element kan wel worden voorgelegd voor de Belgische ambassade. Mevrouw kan zich voor deze procedure laten bijstaan door advocaten of organisaties gespecialiseerd in vreemdelingenwetgeving.

Dat de kinderen sedert 2019 ingeschreven zijn aan een Belgische school en Nederlandstalig zijn, vormt geen buitengewone omstandigheid. Er is geen sprake van een langdurige schoolgang in het Belgisch onderwijssysteem. De kinderen hebben ook een band met Albanië gezien ze de Albanese nationaliteit hebben en ongetwijfeld kennis hebben van hun moedertaal. Gezien er geen bewijs is van een ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied en gezien er wel een bewijs is dat het gezin in 2015 het Belgische grondgebied verliet, hebben de kinderen zeer waarschijnlijk onderwijs gevolgd aan een school buiten het Belgisch grondgebied. De vereiste om een procedure via de Belgische ambassade in Bulgarije op te starten betekent dat het gezin zich eventueel tijdelijk van het Belgisch grondgebied dient te verwijderen. Mevrouw toont niet aan dat de kinderen tijdelijk geen onderwijs zouden kunnen volgen in Albanië of in Bulgarije in afwachting van een beslissing inzake hun aanvraag om een machtiging tot langdurig verblijf op het grondgebied van België.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van een asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Mevrouw diende 3 asielaanvragen in. De 1ste asielprocedure werd opgestart in 2009 en afgesloten in 2010. De 2de en 3de asielprocedure werden opgestart en afgesloten in 2010.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“ENIG MIDDEL

- Schending van het artikel 9bis Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Hoger belang van het kind ;
- Schending van het vertrouwensbeginsel ;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel ;
- Schending van het artikel 3 en 8 EVRM.

4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2.

De verzoekster en haar kinderen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

4.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone

omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

4.3.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden. Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarbij de verzoekende partijen zich kunnen beroepen op het vertrouwensbeginsel om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

“Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce.”

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekster en haar kinderen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, hun verblijf, de schoolcarrière van de minderjarige kinderen en hun identiteitsvorming in België, de kans op onmiddellijke tewerkstelling van verzoekster, het groot vriendennetwerk en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van nationaliteit aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

De verschillende elementen die de situatie van verzoekende partijen kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen. Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende partijen zo goed als onmogelijk om naar Albanië te gaan, zijnde :

- Het langdurig ononderbroken verblijf ;
- De in België geboren minderjarige kinderen ;
- De sterke integratie ;
- De schoolgang van de minderjarige kinderen ;
- De werkbereidheid.

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekster en de kinderen geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

De verzoekster en de kinderen merken verder op dat zelfs bij de beoordeling van de aparte elementen, diverse rechtsregels en algemene principes geschonden werden.

De verzoekende partijen wensen deze hieronder te overlopen.

- 4.4.1.

De besteden beslissing maakt melding van alle elementen die de verzoekster en de kinderen hebben aangehaald, doch motiveren nergens dat deze geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

- 4.4.2.

Met betrekking tot het onafgebroken verblijf

De verweerster stelt het volgende:

“Mevrouw maakt niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Albanië hebben, noch dat ze een zodanig taal-en culture achterstand hebben dat ze in Albanië niet zouden kunnen aansluiten op school.

Hoewel sommige kinderen niet in Albanië geboren zijn, hebben ze wel via hun ouders een band met Albanië. Er mag worden van uitgegaan dat mevrouw haar kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat mevrouw nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was.

Er is sprake van een ononderbroken verblijf in België sedert 2009 en dat de kinderen hun leven in België opbouwden. Deze informatie stemt niet overeen met de informatie die we in het dossier terugvinden, waarin staat dat het gezin in 2015 vrijwillig het Belgisch grondgebied verliet. Mevrouw werd in 2015 ook gesignaleerd in Italië, Pisa. Er zit weliswaar een huurcontract in het dossier die dateert van 2014, maar dat betekent niet dat het gezin een tijdlang – waarschijnlijk meerdere jaren – buiten het Belgische grondgebied verbleef. De schoolattesten van de kinderen betreffen de inschrijvingsbewijzen voor het schooljaar 2019-2020. Het jongste kind is geboren in 2021 en het op één na jongste kind in 2013 (voordat het gezin in 2015 het Belgische grondgebied verliet). Dat het gezin sedert 2009 onafgebroken in België verblijft, is niet geloofwaardig en kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

(...)

Dat de kinderen sedert 2019 ingeschreven zijn aan een Belgische school en Nederlandstalig zijn, vormt geen buitengewone omstandigheid. Er is geen sprake van een langdurige schoolgang in het Belgische onderwijssysteem. De kinderen hebben ook een band met Albanië gezien ze de Albanese nationaliteit hebben en ongetwijfeld kennis hebben van hun moedertaal. Gezien er geen bewijs is van een ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied en gezien er wel een bewijs is dat het gezin in 2015 het Belgische grondgebied verliet, hebben de kinderen zeer waarschijnlijk onderwijs gevolgd aan een school buiten het Belgische grondgebied. De vereiste om een procedure via de Belgische ambassade in Bulgarije op te starten betekent dat het gezin zich eventueel tijdelijk van het Belgische grondgebied dient te verwijderen. Mevrouw toont niet aan dat de kinderen tijdelijk geen onderwijs zouden kunnen volgen in Albanië of in Bulgarije in afwachting van een beslissing inzake hun aanvraag om een machtiging tot langdurig verblijf op het grondgebied van België.”

(zie het stuk 1)

Verweerster gaat er verkeerdelijk vanuit dat, verzoekers ‘waarschijnlijk België voor meerdere jaren verlieten’ en de kinderen ‘zeer waarschijnlijk onderwijs gevolg hebben aan een school buiten het Belgische grondgebied’.

Dat de verzoekster en de kinderen hier onmogelijk mee akkoord kan gaan.

Dat de verwerende partij zich bezondigt aan veronderstellingen en assumpties maakt over het zogenaamde verblijf buiten België van meerdere jaren zonder dit te baseren op een gedegen onderzoek van de werkelijke feiten.

Dat dergelijke motivering die niet buigt op een correct onderzoek is niet redelijk en onzorgvuldig te noemen.

Zoals hieronder uiteengezet blijkt dat de verzoekster en de kinderen weldegelijk gewag kunnen maken van een onafgebroken verblijf en lange schoolcarrière in België.

Dat de verweerster, indien zij van mening is dat er toch onvoldoende bewijsstukken zou hebben verkregen over het onafgebroken verblijf - quod non -, niet zomaar zich kan bezondigen aan foutieve veronderstellingen en gissingen maar bijkomende informatie zou kunnen vragen aan de verzoekster.

Dat de verweerster dergelijke vragen wel degelijk stelt bij regularisatieaanvragen van andere gezinnen met schoolgaande kinderen en bijgevolg bijkomende informatie over de scholing en verblijf opgevraagd om een duidelijk beeld te krijgen en een gegronde beslissing te kunnen nemen.

Dat verzoekster ter illustratie een bewijs hiervan neerlegt.

(zie het stuk 6)

Dat het dan ook merkwaardig voorkomt dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze praktijk niet toepast en zich hierdoor bezondigt aan een manifest foutieve veronderstelling.

Dat de verweerster bijgevolg de geloofwaardigheid van het onafgebroken verblijf in twijfel trekt en assumpties maakt zonder effectief bijkomende informatie op te vragen aan verzoekster over het onafgebroken verblijf en de scholing.

Dat dit niet getuigt van een grondig onderzoek.

Dat het onafgebroken verblijf niet alleen blijkt uit het voorgelegde huurcontract maar tevens uit de (voorgelegde) schoolattesten van de kinderen.

Uit de schoolattesten blijkt immers dat de kinderen hier al van 2009 onafgebroken verblijven en zij hier al die tijd naar school zijn gegaan.

C., B. (..) :

- 2021-2022
- 2020-2021
- 2019-2020
- 2018-2019
- 2017-2018
- 2016-2017

(zie het stuk 3)

C., I. (...)

- 2021-2022
- 2020-2021
- 2019-2020
- 2018-2019
- 2017-2018
- 2016-2017

(zie de stuk 2)

C., E. (...):

- 2021-2022
- 2020-2021
- 2019-2020
- 2018-2019
- 2017-2018
- 2016-2017
- 2015-2016
- 2014-2015
- 2013-2014
- 2012-2013
- 2011-2012
- 2010-2011
- 2009-2010

(zie het stuk 4)

Verweerster is thans onzorgvuldig en onredelijk te werk gegaan.

De beslissing dient te worden vernietigd.

- 4.4.3.

Met betrekking tot de scholing van de kinderen:

Zoals hierboven reeds is uiteengezet blijkt uit de schoolattesten dat de kinderen hier al van 2009 onafgebroken verblijven en zij hier al die tijd naar school zijn gegaan.

C., B. (...):

- 2021-2022
- 2020-2021
- 2019-2020
- 2018-2019
- 2017-2018
- 2016-2017

(zie het stuk 3)

C., I. (...)

- 2021-2022
- 2020-2021
- 2019-2020
- 2018-2019
- 2017-2018
- 2016-2017

(zie de stuk 2)

C., E. (...):

- 2021-2022
- 2020-2021
- 2019-2020
- 2018-2019
- 2017-2018
- 2016-2017
- 2015-2016
- 2014-2015

- 2013-2014
- 2012-2013
- 2011-2012
- 2010-2011
- 2009-2010

(zie het stuk 4)

Dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met het werkelijke schoollopen van de kinderen.

Tevens blijkt hieruit dat zij geen onderwijs hebben verkregen in Albanië of een ander land.

Verweerster is thans onzorgvuldig en onredelijk te werk gegaan.

De beslissing dient te worden vernietigd.

De 3 jongste kinderen zijn in België geboren, de kinderen spreken amper Albanees, zijn in volle ontwikkeling en vormen hun identiteit in België. Dit blijkt eveneens uit de regularisatieaanvraag 9bis en het administratief dossier.

Er kan dan ook niet zomaar vanuit worden gegaan dat de kinderen de taal, cultuur en gewoontes van Albanië hebben meegekregen.

Dat zij ondertussen hun volledig schoolcarrière in België hebben doorlopen en zij thans niet zomaar (tijdelijk) naar Albanië/Bulgarije kunnen terugkeren om aldaar verder school te volgen.

Verweerster heeft haar onderzoek onzorgvuldig uitgevoerd daar er duidelijk bewijs voorhanden is dat er weldegelijk sprake is van onafgebroken verblijf in België.

De beslissing dient te worden vernietigd.

- 4.4.4.

Met betrekking tot het hoger belang van het kind

De belangen van de kinderen moeten bovendien de eerste overweging zijn bij een administratieve handeling.

Dit staat zowel in het Kinderrechtenverdrag als in het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 24 Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie:

“Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Artikel 22bis van de Grondwet:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

De belangen van het kind moeten de eerste overweging vormen bij de bestuurshandelingen van de besturen.

Het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind vermeldt in artikel 3 effectief:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

De kinderen zijn autonome drager van mensenrechten en derhalve zelfstandige rechtssubjecten.

Dat zij de schendingen van het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, alsmede het artikel 22bis van de Grondwet en het Kinderrechtenverdrag kunnen invoeren.

Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC /C/GC/14 dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende :

- *Mening van het kind ;*
- *Identiteit van het kind ;*

Drie van de vier bezoekers zijn in België geboren en hebben hier dan ook hun identiteit gevormd.

Het is onredelijk om te verwachten dat zij hun opgebouwd leven en school hier achterlaten, louter om een formaliteit te vervullen.

- Behoud van de familiale banden ;
- Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind ;
- Kwetsbaarheid ;
- Recht op gezondheid ;
- Recht op onderwijs.

De schoolcarrière van de minderjarige verzoekers is hierboven uitvoerig besproken.

Dat zij onmogelijk tijdens een lopend schooljaar naar Albanië / Bulgarije kunnen gaan.

Dat echter uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden.

Er wordt geen enkele melding gemaakt van het hoger belang van de kinderen noch van de humanitaire redenen.

Dat dit niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek zoals het een administratieve overheid betaamt.

De verwerende partij ging onzorgvuldig te werk bij de totstandkoming van de beslissing van uitwijzing.

Verzoekende partijen zijn inmiddels volledig ingeburgerd in de Belgische samenleving. Verzoekende partijen heeft aldus wel degelijk een duurzame band met België.

Een terugkeer naar Albanië zou aldus tegen het hoger belang van het kind zijn en een schending betekenen van het artikel 8 EVRM en het artikel 3 EVRM.

De verwerende partij heeft duidelijk geen rekening gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van verzoekende partijen.

- 4.4.5.

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

“Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat.

b)

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekende partijen.

Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partijen naar Albanië / Bulgarije zouden gaan om aldaar louter een formaliteit te vervullen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit deze motivering blijkt ook duidelijk dat ingegaan werd op alle door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en gemotiveerd werd waarom deze niet aanvaard worden. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog als zou in de bestreden beslissing niet gemotiveerd worden waarom de door haar aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de

machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat waar de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog over het begrip 'buitengewone omstandigheden', zij niet aantoont dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat er wat verzoekende partij betreft er geen elementen zijn die haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland om de aanvraag in te dienen. Het komt de verzoekende partij toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te bestrijden, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen.

Ook waar de verzoekende partij de door haar in haar aanvraag aangevoerde elementen herhaalt, laat zij na op concrete wijze de motieven van de bestreden beslissing te bestrijden. Het louter herhalen van de aangevoerde elementen en de subjectieve overtuiging te zijn toegedaan dat dit wel buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormen kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.6. Verzoekende partij stelt dat de verwerende partij ten onrechte de aangevoerde elementen apart beoordeelt en meent dat dit onzorgvuldig is omdat de elementen samen genomen wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen enkele "methode" of "werkwijze" voorschrijft die gevolgd moet worden door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9488 (c)). In die zin kan verzoekende partij niet gevolgd worden in haar stelling dat de elementen in hun geheel, en niet elk apart op zich, mogen beoordeeld worden.

2.7. Verzoekende partij betwist de motivering dat zij met de kinderen het Belgische grondgebied gedurende meerdere jaren zou verlaten hebben. Het onafgebroken verblijf blijkt niet alleen uit het voorgelegde huurcontract maar ook uit de schoolattesten van de kinderen.

2.8. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing erkent de verwerende partij dat verzoekende partij een huurcontract heeft voorgelegd dat inging in 2014 maar zij wijst er op niet kennelijk onredelijke wijze op dat: *"Er zit weliswaar een huurcontract in het dossier die dateert van 2014, maar dat betekent niet dat het gezin een tijdlang – waarschijnlijk meerdere jaren – buiten het Belgisch grondgebied verbleef."* Immers blijkt inderdaad uit nazicht van het administratief dossier dat de politie in de tweede helft

van 2014 verschillende keren een woonstcontrole heeft gedaan op het door verzoekende partij in België opgegeven adres doch dat verzoekende partij en haar gezin niet meer konden worden aangetroffen. Men vermoedde dat het gezin teruggekeerd was naar het thuisland. Ook blijkt dat het ganse gezin op 27 juli 2015 aan de balie van de luchthaven van Zaventem stond om vrijwillig te vertrekken, waarvoor ook goedkeuring werd gegeven. Op 5 augustus 2015 werd verzoekende partij ook aan de grens in Italië gecontroleerd. Nu verder blijkt dat verzoekende partij aan haar aanvraag enkel schoolattesten heeft gevoegd van het schooljaar 2019-2020 maakt zij ook niet aannemelijk dat daarmee bewezen is dat er wel sprake is van een ononderbroken verblijf in België sinds 2009. De aan de aanvraag gevoegde stukken laten, in tegenstelling tot wat verzoekende partij betoogt, niet toe dat duidelijk en op objectieve wijze vaststaat dat het gezin steeds ononderbroken in België heeft verbleven.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij thans bij onderhavig verzoekschrift stukken voegt waaruit zou moeten blijken dat de kinderen ook in de jaren 2015-2018 in België naar school zijn gegaan. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt heeft zij deze stukken evenwel niet gevoegd aan haar aanvraag noch kenbaar gemaakt aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing. De enige schoolattesten waarvan het bestuur op de hoogte was waren de schoolattesten van het schooljaar 2019-2020. Ook onder punt "4) Bijlagen" van de aanvraag verwijst verzoekende partij zelf naar "9. Schoolattesten kinderen schooljaar 2019-2020". Gelet op de feitelijkheden zoals die naar voren komen uit het administratief dossier waaruit blijkt dat minstens in 2015 niet blijkt dat het gezin zich nog in België bevond en pas via de aanvraag van 26 oktober 2020 het bestuur opnieuw op de hoogte werd gesteld van de aanwezigheid in België, blijkens de voorgelegde schoolattesten sinds september 2019, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat niet blijkt dat er sprake is van een ononderbroken verblijf in België sinds 2009.

De Raad benadrukt dat het de verzoekende partij toekomt om bij haar aanvraag duidelijk aan te geven waarin volgens haar de buitengewone omstandigheden bestaan die haar verhinderen zich naar haar land van herkomst te begeven om aldaar haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Het komt niet aan de verwerende partij toe – wanneer de argumentatie van verzoekende partij niet blijkt ondersteund door objectieve stukken en bovendien uit het administratief dossier blijkt dat in 2015 het gezin het Belgische grondgebied had verlaten – alsnog de verzoekende partij om bewijzen of verdere inlichtingen te vragen aangaande haar verklaringen over een ononderbroken verblijf. In casu dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Gelet op voorgaande is haar verwijzing naar het aan het verzoekschrift gevoegde stuk 6 niet dienstig, dit nog naast de vaststelling dat de Raad uit dit stuk 6 (dat handelt over de aanstelling van de advocaat door het bureau juridische bijstand) hoegenaamd niet kan opmaken dat de verwerende partij in andere dossiers wel bijkomende informatie zou opvragen, laat staan dat daarmee is aangetoond dat onderhavige situatie gelijkaardig is aan zaken waarin de dienst vreemdelingenzaken wel bijkomende informatie zou opvragen.

2.9. Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de gehele schoolcarrière in België van de kinderen.

2.10. Daarenboven wijst de Raad erop dat de verwerende partij zich niet beperkt heeft tot de vaststelling dat niet blijkt dat er sprake is van een langdurige schoolgang in België maar heeft zij er verder ook op gewezen dat *"niet aannemelijk (is gemaakt) dat (de) kinderen geen enkele band met Albanië hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Albanië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel sommige kinderen niet in Albanië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Albanië. Er mag worden van uitgegaan dat (verzoekende partij) haar kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat mevrouw nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur heeft gehad in België en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was."* en dat de kinderen *"ook een band met Albanië (hebben) gezien ze de Albanese nationaliteit hebben en ongetwijfeld kennis hebben van hun moedertaal"* en dat: *"(verzoekende partij) (...) niet aan(toont) dat de kinderen tijdelijk geen onderwijs zouden kunnen volgen in Albanië of in Bulgarije in afwachting van een beslissing inzake hun aanvraag om een machtiging tot langdurig verblijf op het grondgebied van België."* De Raad acht het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij – gelet op de Albanese wortels van beide ouders en de vaststelling dat de kinderen minstens beginselen van de moedertaal hebben meegekregen – te oordelen dat de kinderen minstens tijdelijk onderwijs in Albanië kunnen volgen. Verzoekende partij maakt gelet op

voorgaande ook niet aannemelijk waarom de kinderen niet onmiddellijk zouden kunnen ingeschreven worden in een Albanese school (cf. EHRM, *Veljkovic-Jukic v. Switzerland*, 21 oktober 2020, §§ 52 en 55: eigen vertaling: Wat betreft de kinderen, resp. 7, 11 en 13 jaar oud, deze zijn van een leeftijd waarop zij zich nog kunnen aanpassen aan een nieuwe omgeving; EHRM, *Hamesevic v. Denmark*, Application no 25748/15, 16 mei 2017, §§ 42 en 43; zie ook EHRM, *Salija v. Switzerland*, 10 april 2017: “50 (...)While it is not clear to what extent the children knew Albanian, it does not appear arbitrary to accept that the presence of their parents, who both originate from the country, as well as further relatives from their mother’s side, would alleviate their difficulties in integrating in “the former Yugoslav Republic of Macedonia”. Eigen vertaling: Hoewel het niet duidelijk is in welke mate de kinderen de Albanese taal kennen, komt het niet arbitrair voor aan te nemen dat de aanwezigheid van de ouders, beiden afkomstig van het land, en van andere familieleden, de moeilijkheden die de kinderen zouden ondervinden om zich te integreren zullen verlichten).

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de kinderen – hoewel zij onderwijs in België hebben genoten – geen onderwijs zouden kunnen genieten in het herkomstland, waarmee zij een band hebben via hun ouders en waarbij kan aangenomen worden dat de kinderen minstens de beginselen van de Albanese taal hebben meegekregen en zich dus vlot kunnen aanpassen, mede met hulp van hun ouders. Rekening houdend met de afkomst van de ouders uit Albanië enerzijds en het precare verblijf in België anderzijds, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk waar verwerende partij heeft geoordeeld dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de ouders hun kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur bijbrengen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekende partij ook geen officieel (begin van) bewijs voorlegt van haar Nederlandse talenkennis.

2.11. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 22bis van de Grondwet dient te worden aangestipt dat deze algemene bepaling op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder verdere uitwerking of precisering ervan. Bij gebrek aan directe werking kan verzoekende partij zich dan ook niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om te besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Het gegeven dat de verwerende partij krachtens de artikelen 3 en 24 van het Handvest rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, betekent niet dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk zou moeten bevinden omdat de kinderen van verzoekende partij school lopen in België. In de beslissing wordt aangestipt waarom niet blijkt dat de kinderen niet in het herkomstland naar school kunnen.

De verzoekende partij kan ook niet worden bijgetreden waar zij opwerpt dat de bestreden beslissing het hoger belang van de kinderen negeert. Uit de bestreden beslissing en uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat rekening wordt gehouden met de belangen van de kinderen. Het gegeven dat in hoofde van verzoekende partij en de minderjarige kinderen geen buitengewone omstandigheden worden aanvaard, impliceert daarom nog niet dat geen rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind.

2.12. In casu is er sprake van een situatie van eerste toelating aangezien de verzoekende partij een aanvraag indiende voor een machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Er werd haar door de bestreden beslissing immers geen bestaand verblijfsrecht ontnomen zodat er in dit geval geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf. Er dient derhalve geen toetsing in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM te worden uitgevoerd.

In het kader van een situatie van eerste toelating, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 84).

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert.

Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is en dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privé- en gezinsleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen in casu niet voor. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing kunnen de kinderen ook in het herkomstland naar school gaan. Ook de gezinseenheid wordt niet in het gedrang gebracht door de bestreden beslissing. Verzoekende partij was zich verder – zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing opmerkt - bewust van het feit dat zij precair in afwachting van de behandeling van haar verzoeken tot internationale bescherming, op het grondgebied verbleef. Verzoekende partij erkent dit zelf ook expliciet in haar regularisatieaanvraag waar zij stelt: *“Verzoekers verblijven onwettig in België en ontvingen meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten.”* Het feit dat zij in België tewerkgesteld zou kunnen worden, betreft – zoals de verwerende partij niet kennelijk onredelijk opmerkt - geen buitengewone omstandigheid die haar verhindert een aanvraag tot lang verblijf vanuit het buitenland in te dienen. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht verzoekende partij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, *Nunez v. Norway*, 28 juni 2011, n° 55597/09, § 70; EHRM, *Butt v. Norway*, 4 december 2012, n° 47017/09, § 82). Dergelijke omstandigheden worden in casu niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.13. Waar verzoekende partij tenslotte nog een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij geoordeeld heeft: *“Er wordt oppervlakkig verwezen naar ‘de situatie in Albanië’. Dit is te beknopt om aanvaard te kunnen worden als een buitengewone omstandigheid. De situatie in Albanië die mevrouw persoonlijk zou verhinderen tijdelijk terug te keren dient concreet beschreven te worden.”*

Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst zonder meer volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Verzoekende partij maakt met haar loutere

beweringen, zonder enige objectieve grond, geenszins aannemelijk dat zij – omwille van de algemene toestand in het herkomstland – bij een terugkeer dreigt onderworpen te worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Ook het gegeven dat de kinderen naar het herkomstland terugkeren kan bezwaarlijk doen getuigen van een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, temeer geenszins blijkt dat de gezinseenheid verbroken wordt noch dat het welzijn van de kinderen in het gedrang wordt gebracht. Ook in het herkomstland kunnen zij naar school, daarbij ondersteund door verzoekende partij.

2.14. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Verzoekende partij maakt met haar betoog hoegenaamd niet aannemelijk dat er bij haar de rechtmatige verwachting werd gecreëerd dat haar aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard.

2.15. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER